

LBRIS

We know
books

Tamora Pierce

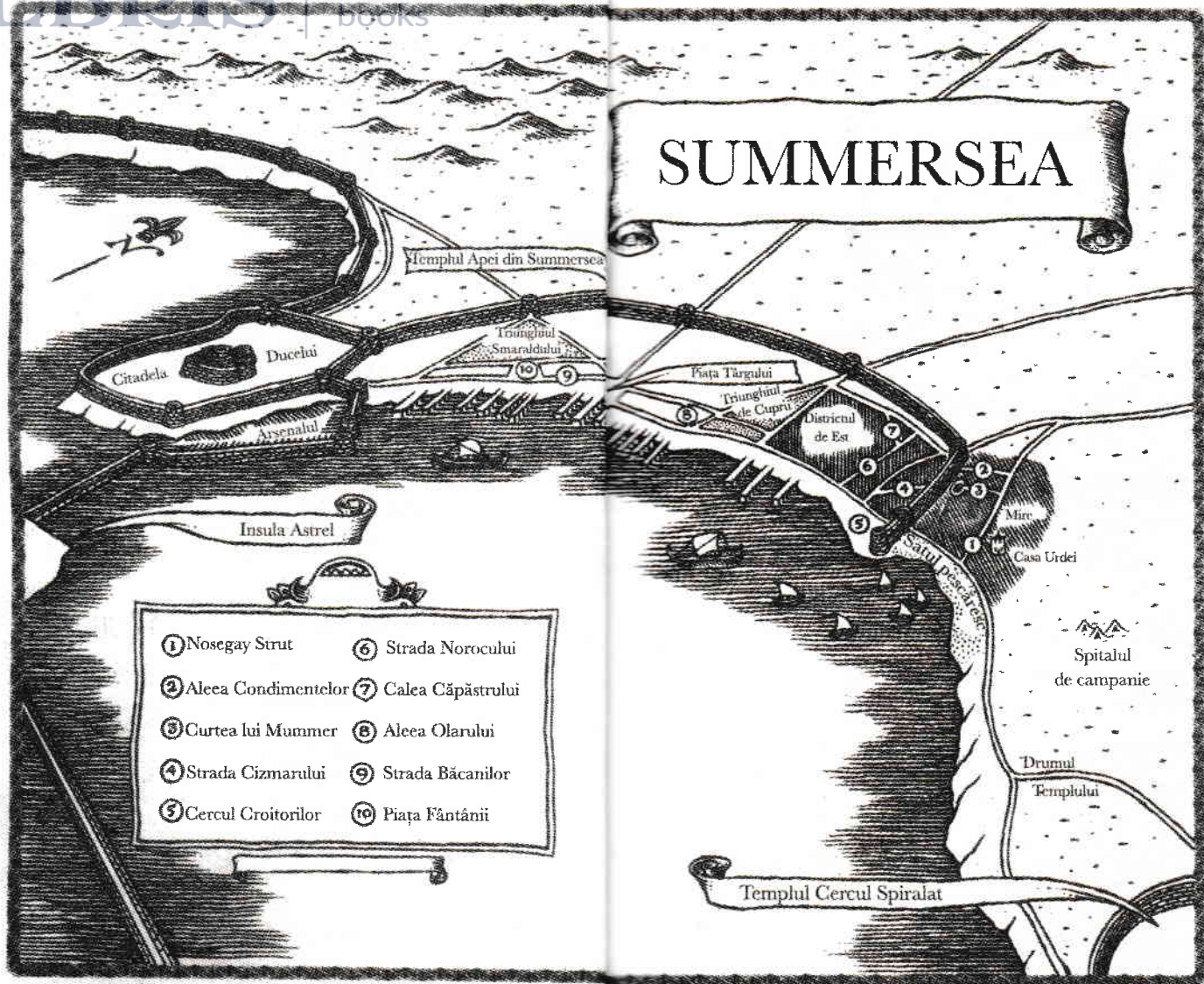
MAGIA LUI BRIAR

Cercul de magie

Volumul IV



editura rao



SUMMERSEA

Templul Apei din Summersea

Citadela

Ducelei

Arsenalul

Triunghiul
Smaraldului

Piața Târgului

Triunghiul
de Cupru

Districtul
de Est

Insula Astrei

① Nosegay Strut

⑥ Strada Norocului

② Aleea Condimentelor

⑦ Calea Căpăstrului

③ Curtea lui Mummer

⑧ Aleea Olarului

④ Strada Cizmarului

⑨ Strada Băcanilor

⑤ Cercul Croitorilor

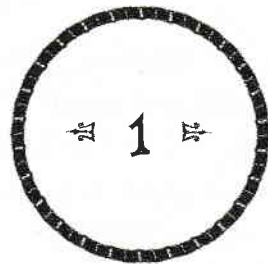
⑩ Piața Fântâniî

Spitalul
de campanie

Drumul

Templului

Templul Cercul Spiralat



Briar Moss știa că era doar un vis, dar nu-i păsa. Stătea într-un stejar imens, inima unei păduri mari. Avea o pungă de piele plină ochi cu smaralde și se afla în poală, iar stejarul îi șoptea la ureche secretele copacilor. Își trecea degetele printre pietrele prețioase, admirându-le culoarea și mărimea când acestea se evaporară. Copacul dispăru. Acum, doi bărbați solizi, care păreau răi, îmbrăcați în piele neagră, îl împingeau pe un coridor umed, întunecat. Îl îmbrânciră într-o celulă și trântiră ușa groasă în spatele său. Aceasta se izbi atât de tare, încât iscă o serie de ecouri, fiecare la fel de răsunător ca primul.

Băiatul deschise ochii. Era în spatele unei căruțe, cuibărit într-o grămadă de colete și apărat de burnița rece a zilei de un cearșaf de vele impermeabil. Ceva huruia încontinuu, ca ușa celulei din visul lui.

IBRIS | We know books

Dădu pânza deoparte, pentru a-l privi pe călărețul care lovea cu atâta hotărâre în lemnul căruței.

– Pleacă, Sandry! mârâi el. Aveam cel mai frumos vis posibil, și tu m-ai trezit!

Domnița Sandrilene fa Toren, o fată de vârsta lui Briar, ridică din umeri. Mișcarea făcu însă ca picăturile să se rostogolească de pe pelerina ei de ploaie și de pe pălăria cu boruri late.

– Scuze!

Nu era nici urmă de mâhnire în ochii ei albastru-deschiși.

– Ce era așa important și nu putea aștepta? Întrebă Briar.

Nu avea rost s-o dojenească. Vorbele aspre curgeau peste Sandry ca ploaia de pe mantia ei.

– Mă gândeam, începu ea hotărâtă. Tris are o zi de naștere... Daja are o zi de naștere. Numise celelalte fete care locuiau cu ea și cu Briar. Eu am una. Mai rămâi tu.

– M-ai trezit ca să vorbim despre *zile de naștere*? scânci el.

– Ai spus că nu-ți aduci aminte de a ta...

– Nu!

– Atunci, alege una, îi ceru Sandry. Nu este corect să nu ai una.

– Nu am nevoie de una. Am nevoie de somn! Vine vara, și asta înseamnă plivit. Trebuie să mă odihnesc cât mai pot, și tu nu mă lași.

Fata suspină adânc. Poneiul ei îl privi pe Briar cu reproș, ca și cum era vina lui că Sandry sălta agitată în șa.

– Spune-mi c-o să te gândești la asta sau o să continui să te bat la cap, insistă ea.

Și avea să o facă. Ambiția lui Sandry îl uimea pe Briar, deși el ar fi preferat să moară decât să-i spună asta.

– O să mă gândesc, spuse el obosit. Pot să dorm acum?

– De ce? Aproape că am ajuns la Mire. Ne vedem acasă, diseară.

Își îmboldi poneiul și porni la trap pe drum.

Briar lăsa pânza să cadă și se așeză printre cutii și pachete. „Zile de naștere! gândi el. Doar o fată de nobil ar putea crede că ziua în care ai venit pe lume e motiv de sărbătoare.“ Cu siguranță, mama lui nu o menționase niciodată, din cât își amintea el. Bineînțeles, el abia și-o amintea pe ea, o femeie a cărei piele era brun-aurie și cu un păr negru strălucitor, ca al lui. Mirosea a parfum ieftin de trandafir și cineva o înjunghiasse într-o noapte când se întorcea de la hanul unde lucra. Briar se gândi că avea vreo patru ani atunci.

Amintirile de genul acela erau lipsite de sens. Era mai bine să rezolve cu colega lui de casă: dacă Sandry voia ca el să aibă o zi de naștere, atunci mai bine alegea una, ca să termine cu toată problema asta.

Briar căscă și închise ochii gri-verzui. Nu ar fi ales o zi de naștere în luna aceasta, în mod cert. Până și pentru luna Sevei vremea era detestabilă. Rafalele de vânt trăgeau de cearșaful lui Briar. O ploaie rece răpăia pe pânză. Toată lumea care sperase o primăvară timpurie își pierdea voioșia acum pe măsură ce zilele treceau. Ziua lui de naștere ar fi trebuit să fie într-o lună verde. Astfel putea să se scuze că are treburi în grădină pentru a scurta orice petrecere dulceagă, sentimentală ca aceea pe care o dăduseră pentru Tris la puțină vreme după anul nou.

Roțile căruței se clătinau; mișcarea se schimbă, făcându-l pe Briar să alunece de-a lungul numeroaselor coșuri și cutii care-i alcătuiau patul. Se duse la marginea căruței și trase cu ochiul pe sub pânza sa. Ieșiseră de pe Drumul Templului, calea care lega Summersea de comunitatea de la Cercul Spiralat, unde locuiau Briar, Sandry și colegii lor de casă. Acum, căruța huruia pe Nosegay Strut, drumul principal al mahalalei numite Mire. În față, Briar putea vedea destinația lor, clădirea mare, amenințătoare, cu două etaje, numită Casa

Urdei, unde săracii orașului veneau pentru ajutorul medical cel mai ieftin posibil. Își dorea ca profesoara lui, sfânta templului Pământului, Rosethorn, să nu fi venit aici, dar aceasta jurase să-i servească în mod serios pe săraci. Doar o dată îi sugerase să nu mai aducă aici medicamentele făcute de ei. După ce primi tot răspunsul de la ea, băiatul hotărâse să nu mai aducă vorba despre subiectul acesta niciodată.

„Și cum se face, gândi el iritat, că, de fiecare dată când venim aici, plouă?”

Căruța trecu prin poarta din gardul înalt din jurul Casei Urdei și se opri. Briar se ridică și începuse să împăturească pânza. Cât făcea asta, privi prin poartă, în stradă. În acea iarnă, se împrieteni cu o fată pe nume Flick, o hoată din tagma celor numiți „șobolani de stradă”. În fiecare zi de piață în care Briar venea la Casa Urdei cu Rosethorn, Flick îl întâmpina acolo. Împreună, ei hoinăreau prin Summersea, făcând diferite lucruri și depănând povești despre zilele lui Flick și viața lui Briar de când fusese șobolan de stradă în îndepărtata Hajra. Astăzi totuși el nu o văzu pe Flick, ci doar un trio de șobolani de stradă despre care știa că sunt prieteni cu ea.

Speră că nu era în închisoare. Chiar îi plăcea Flick.

O femeie cu mantie neagră și veșmântul caracteristic cuiva care își dedicase viața serviciului zeilor pământului coborî de pe bancheta de lângă vizitiul căruței. Dădu jos gluga mantiei și dezvălui un cap cu păr castaniu, tuns scurt, bărbătește și înclinat într-o parte. Fața ei era adorabilă, cu ochi mari, căprui, piele catifelată și o gură desenată frumos. Briar se gândise odată că ea era propriul nume, drăguță ca un trandafir, iute să înțepe ca un spin, apoi se dojenise că dăduse frâu liber fanteziei și își scoase ideea din cap. La orice altceva s-ar fi gândit, Rosethorn era un mag al plantelor, profesoara lui de grădinărit și artele plantelor medicinale.

– Hai mai cu viață, băiete, îl îndemnă ea cu o voce dură, apropiindu-se de patul căruței. Medicamentele alea n-o să fie bune dacă-s ude.

– Nu e ude, o contrazise acesta. Le-am împachetat bine.

Îi întinse ei un coș de o baniță acoperit și altul vizitiului care venise să ajute.

– De fiecare dată când te aducem aici, tot ce-am îndesat în țeasta aia groasă despre gramatică pur și simplu ajunge în noroi, comentă Rosethorn, clătînând din cap. Stai aici – le vom duce noi.

Femeia îl urmă pe vizitiu în sus, pe scări, către prispa lată și apoi în spital.

A fost nevoie de trei drumuri ale celor doi adulți pentru a duce totul înăuntru. În cele din urmă, Rosethorn luă un ultim coș și îi mulțumi vizitiului. Briar sări din căruță. Cu un semn de rămas-bun adresat sfintei, vizitiul se urcă la locul său și plecă.

Rosethorn îl privi pe Briar.

– Pleci s-o vezi pe prietena aia a ta?

– Dacă o pot găsi, răspunse Briar. Nu am văzut-o să ne aștepte.

Rosethorn arătă cu degetul înspre un turn încoronat de un ceas imens, vizibil peste zidul care separa orașul de Mire.

– Ne întâlnim la Guildhall, la ora trei, îi spuse ea ferm. Dacă nu ești acolo...

– O să mă spânzuri în fântână, zise Briar zâmbind.

Era o amenințare folosită adesea.

– Și nu sta aici să te uzi, îi ordonă ea.

Scuturând din cap, Rosethorn intră în Casa Urdei. Briar traversă strada, cercetând șobolanii de stradă care tremurau în bătaia vântului rece. Doi plecară, scuturându-și degetele spre el – salut obișnuit. Al treilea dădu din cap.

Briar își miji ochii.

– Flick nu mi-a spus niciodată cum te cheamă.

– Alleypup. Celălalt băiat – mai mic, cu piele și ochi închiși la culoare, îmbrăcat în haine vechi –

se legăna de pe un picior pe altul. Nu purta pantofi, ci doar niște cârpe pline de noroi înfășurate în jurul picioarelor. Flick a spus că tre' să te aduc.

- Unde să mă duci? întrebă Briar suspicios.
- În bârlogul ei, mai jos. Nu arată foarte bine.
- Cum adică nu arată foarte bine?

Briar își pipăi brațele ca și cum și le-ar fi încălzit. De fapt, verifica dacă pumnalele prinse de încheieturi erau la locul lor, cu mânerule la îndemână, pentru a le putea scoate repede. Erau și alte lame în huse prinse pe corpul său, dar cuțitele de la încheieturi erau cel mai ușor de apucat.

Alleypup oftă.

- Are pete. Știi tu, ca și cum ar fi bolnavă. Și nu are nici o monedă pentru Urda. A întreat dacă poți să vii să arunci o privire.

- Eu? întrebă Briar șocat. Eu fac lucruri să crească - nu-s tămăduitor!

- Flick mi-a spus c-ai mai văzut oameni bolnavi. O ajuți pe sfânta Rosethorn să facă medicamente și chestii. Mda, dar dacă e prea mare deranjul...

Alleypup se întoarce.

Briar îl apucă pe băiat și-l privi mirat.

- N-am spus niciodată că n-o s-o fac. Am fost doar surprins, atât. Unde-i Flick?

Alleypup îl conduse pe Briar într-o pivniță și pe sub niște lemne sprijinite de pietrele acesteia. Aici începea un tunel care ducea sub pământ.

După câțiva pași, ajunseră la o nișă din zid. Șobolanii de stradă puseseră acolo lămpi cu petrol.

- Nu cre' că vrei să aprinzi astea, nu? întrebă Alleypup. Tu fiind mag și toate cele.

- O vrei pe camarada mea Tris pentru asta, îl informă Briar pe celălalt băiat. În limbajul străzii, un camarad era prietenul cel mai apropiat. Sau pe Daja, care-i la Cercul Spiralat. Eu nu pot face foc.

- Pff, pufni Alleypup. Asta nu ne ajută.

Căută prin buzunar și scoase o cremene și un amnar pentru a aprinde fitilul.

Nasul ascuțit al lui Briar tresări când mirosul de animal încins umplu aerul. Uitase acel miros - acasă, în orașul-templu Cercul Spiralat, foloseau ulei tratat cu ierburi. Munca de câine care însemna umplerea borcanelor cu ulei și tăierea ierburilor în ele era cea mai nesuferită treabă pentru el, dar acum părea că merita efortul.

„Și ce, nu pot să ignor astfel de lucruri la vârsta mea?“ gândi el, urmându-l pe Alleypup prin tunel.

Cei doi se târâră vreo șaiszeci de metri. Trecând printr-o băltoacă, Briar se întrebă cum avea să reacționeze Rosethorn când îl va vedea cu hainele murdare. Era foarte probabil să-l arunce într-o albie pentru cai și să-l țină acolo până se curăța. Lui Rosethorn îi plăcea bălgarul la fel de mult ca oricărui grădinar, dar avea o părere foarte